

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж 4361/23
25.1.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ у већу састављеном од судија Ивана Негића, председника већа, Весне Филиповић и Олге Арсовић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Мирјана Поповић Радулашки, адвокат из Београда, улица Ђорђа Кратовца бр. 49, против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Драгољуб Ђорђевић, адвокат из Београда, Булевар војводе Мишића бр. 31/7, ради утврђења и стицања без основа по тужби тужиле-противтужене и ради исплате по противтужби туженог-противтужиоца, одлучујући о жалби туженог изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду П 3144/20 од 09.05.2023.године, у седници већа одржаној дана 25.01.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, жалба туженог-противтужиоца ББ из ... и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Вишег суда у Београду П 3144/20 од 09.05.2023.године.

Образложење

Побијаном пресудом, ставом првим изреке, одбијен је приговор пресуђене ствари. Ставом другим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиле-противтужене, па је утврђено да је ништаво судско поравнање закључено пред Првим основним судом у Београду у предмету РЗ бр. 1557/12 од 26.06.2012. године између тужиле-противтужене АА и туженог-противтужиоца ББ, што је дужан признати и трпети брисање уписа права својине на непокретности која је била предмет судског поравнања - на стану на повученом петом спрату, број посебног дела 30, по структури двособан, који се налази на петом спрату стамбене зграде за колективно становање, на углу са ул. ..., број објекта 1, у ул. ... у ..., саграђеног на кат. парцели бр. ... КО ... и уписаног у листу непокретности бр. ... КО ... Ставом трећим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиле-противтужене, па је обавезан тужени-противтужилац ББ да тужили-противтуженој АА преда слободан од свих лица и ствари стан бр. 30, у ул. ... у ..., који се налази у стамбеној згради за колективно становање на углу са ул. ..., саграђеног на кат. парцели бр. ... КО ... и уписаног у листу непокретности бр. ... КО ..., у року од 15 дана од дана пријема писаног отправака пресуде, под претњом принудног извршења. Ставом четвртим, одбијен је противтужбени захтев туженог-противтужиоца ББ из ...

којим је тражено да се обавезе тужиља-противтужена АА из ... да му на име враћања зајма исплати износ од 100.000 евра у динарској противвредности по продајном курсу НБС на дан исплате, са каматом почев од 24.04.2009. године до исплате. Ставом петим изреке, обавезан је тужени-противтужилац да тужиљи-противтуженој на име трошкова парничног поступка исплати износ од 504.000,00 динара, са законском затезном каматом почев од дана извршности пресуде до коначне исплате, у року од 15 дана од дана пријема писаног отправака пресуде.

Против наведене пресуде, жалбу је благовремено изјавио тужени-противтужилац побијајући је због битних повреда одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Испитујући правилност пресуде у ожалбеном делу, у смислу одредбе члана 386 Закона о парничном поступку - ЗПП (Службени гласник РС” бр.72/2011, 49/2013 - одлука УС, 74/2013 - одлука УС, 55/2014, 87/2018, 18/2020 и 10/2023 – други закон), Апелациони суд је оценио да је жалба туженог неоснована.

Побијана пресуда није захваћена битном повредом одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачке 1, 2, 3, 5, 7 и 9 ЗПП, на које овај суд, као другостепени, пази по службеној дужности, нити је учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 12 ЗПП на коју жалба туженог-противтужиоца посебно указује јер првостепена пресуда садржи јасне, потпуне и непротивречне разлоге о чињеницама важним за пресуђење који нису у супротности са садржином изведених доказа, изрека пресуде је јасна и непротивречна разлозима датим у образложењу, како у односу на чињеничне закључке, тако и примењене прописе.

Неосновано се жалбом туженог побија одлука којом је одбијен приговор пресуђене ствари указивањем да је пресудом Вишег суда у Београду П 533/12 од 15.06.2015. године правноснажно одбијен тужбени захтев тужиоца ВВ којим је тражио да се поништи судско поравнање РЗ 1557/12 од 26.06.2012. године закључено између туженог ББ и тужене АА, која је овде тужиља-противтужена, због чега сматра да се у погледу дела тужбеног захтева којим је тужиља-противтужена тражила утврђење ништавости судског поравнања ради о пресуђеној ствари. Наиме, за основаност приговора пресуђене ствари, неопходно је да између правноснажно окончане парнице и поступка који је у току постоји идентитет странака, идентитет чињеничног стања и постављеног тужбеног захтева, који услови морају бити испуњени кумулативно што овде није случај, јер је пресудом Вишег суда у Београду П бр. 533/12 од 15.06.2015. године правноснажно одлучено о поништају судског поравнања, а у овом спору се тражи утврђење његове ништавости.

Према утврђеном чињеничном стању тужени-противтужилац ББ, као зајмодавац и ВВ, као зајмопримац закључили су дана 24.04.2008. године усмени уговор о зајму у износу од 40.000 евра, са каматом од 5% на месечном нивоу, уз обавезу враћања у року од годину дана. Као обезбеђење враћања позајмљеног новца, тужени као хипотекарни поверилац (зајмодавац) и тужиља АА, која је рођена сестра ВВ, као хипотекарни дужник (зајмопримац) закључили су и оверили истог дана пред Другим општинским судом у Београду под бројем Ов 10385/2008 Уговор о хипотеци-кредиту. Чланом 1 овог уговора је констатовано да је дана 24.04.2008. године зајмодавац исплатио зајмопримцу

износ од 8.200.000,00 динара, што је у тренутку закључења уговора о зајму представљало противвредност од 100.000 евра по продајном курсу НБЈ, те да се зајмопримац обавезао да износ зајма врати најкасније до 24.04.2009. године. Чланом 2 уговорне стране су се споразумеле о динамици враћања зајма, као и да се за сваку наведену исплату сачини посебна признаница између зајмодавца и зајмопримца која представља саставни део уговора. Чланом 3 тужилца-противтужена се као зајмопримац сагласила да се на основу уговора о зајму конституише заложно право-хипотека првог реда на непокретности чији је власник и упише у Г-теретном листу непокретности број ... КО ... - стану број 30 у ул. ..., на повученом петом спрату, корисне површине 56м², по структури двособан, уписан у лист непокретности број ... КО..., све подигнуто на кат. Парцели ..., а заведено у РГЗ Служба за катастар непокретности-Београд, у корист туженог-противтужиоца као зајмодавца, те да исто остаје уписано до коначне исплате зајма када ће зајмодавац издати брисовну изјаву или раскинути овај уговор. Чланом 4 тужилца-противтужена се као хипотекарни дужник сагласила да хипотекарни поверилац може извршити упис предметне хипотеке у јавни регистар непокретности без њене даље сагласности (*clausula intabulandi*). Према члану 5 тужилца је као хипотекарни дужник свесна последица неизмирења дуга о доспелости и пристаје на могућност извршења уговора о кредиту продајом непокретности вансудским путем, те је неопозиво овластила туженог као зајмодавца, тј. хипотекарног повериоца да може, ако кредитни дужник не плати дуг о доспелости, наплатити своје потраживање из цене добијене продајом хипотековане непокретности у складу са вансудским поступком продаје, без подношења тужбе суду, као и да непокретност може принудним путем бити испражњена и предата купцу у посед у року од 15 дана од дана закључења уговора о продаји. Према члану 6 хипотекарни дужник је сагласан да хипотекарни поверилац има право приступа његовој непокретности, укључујући и улазак у посед без обзира ко се у њој налази (власник, купац и др.), ради контроле одржавања или из других оправданих разлога и изјављује да ће са своје стране све предузети да се хипотекарном повериоцу омогући приступ хипотекованој непокретности (улазак у стан, кућу и сл.), као и да ће без резерве сарађивати са хипотекарним повериоцем у поступку евентуалне продаје, а према члану 7 да неће предузимати било какве радње које би могле умањити вредност заложене непокретности или право хипотекарног повериоца, у противном зајмодавац је овлашћен да целокупно потраживање обезбеђено овом хипотеком одмах прогласи доспелим и да исто наплати. Тужилца-противтужена је истог дана потписала и оверила пред Другим општинским судом у Београду под бројем Ов 10384/2008 заложну изјаву којом безусловно дозвољава да се на основу ове изјаве изврши упис заложног права - извршне судске хипотеке првог реда у корист туженог-противтужиоца, као повериоца на непокретности чији је власник - на стану број 30 у ул. ..., на повученом петом спрату, корисне површине 56м², по структури двособан, уписан у лист непокретности број ... КО ..., све подигнуто на кат. Парцели ..., заведено у РГЗ Служба за катастар непокретности-Београд, а ради обезбеђења новчаног потраживања туженог-противтужиоца из Уговора о кредиту-хипотеци овереног пред Другим општинским судом у Београду под бројем Ов. 10385/2008 од 24.04.2008. године у износу од 8.200.000,00 динара, што у тренутку закључења уговора о зајму представља противвредност од 100.000 евра, са враћањем кредита до 24.04.2009. године у складу са динамиком и на начин описаним у Уговору о кредиту- хипотеци. Будући да ВВ није вратио позајмљени износ од 40.000 евра у уговореном року од годину дана, а предметни стан није продат како би се из купопродајне цене намирио тужени-противтужилац као хипотекарни поверилац, то су парничне странке, као предлагачи,

дана 04.06.2012. године поднеле Првом основном суду у Београду предлог ради закључења судског поравнања у ванпарничном поступку РЗ бр. 1557/12, које је дозвољено на рочишту одржаном дана 26.06.2012. године. Судским поравнањем је у ставу првом констатовано да је предлагач АА власник стана бр. 30, у улици ..., стан на повученом петом спрату, корисне квадратуре 56м², по структури двособан, све подигнуто на кат. парцели бр. ..., уписано у ЛН ... КО ... и да предлагачу ББ на име дуга-зајма, у износу 100.000 евра признаје право својине на предметном стану. Ставом другим је констатовано да је предлагач ББ на основу овог поравнања стекао право својине на наведеној непокретности у обиму удела 1/1, а ставом трећим да су сва права и обавезе у поступку легализације те непокретности површине 41,20 м² прешла на њега. Ставом четвртим, предлагачи су сагласни да је предлагач АА признањем права својине на наведеном стану измирила све обавезе по основу Уговора о хипотеци-кредиту, оверен пред Другим општинским судом у Београду под Ов.бр 10358/2008 према предлагачу ББ. Ставом петим је констатовано да се предлагач ББ неопозиво и слободном вољом одриче права на потраживање доспеле припадајуће камате по основу Уговора о хипотеци-кредиту, овереног пред Другим општинским судом у Београду под бројем Ов 10358/2008. Ставом шестим обавезан је предлагач ББ да исплати све доспеле текуће трошкове коришћења који терете предметну непокретност колико буду изнели на дан закључења судског поравнања, односно дана 26.06.2012. године. Ставом седмим, обавезан је предлагач АА да даном закључења судског поравнања, 26.06.2012 године, уведе предлагача ББ у посед описане непокретности испражњене од лица и ствари. Ставом осмим, странке су сагласно изјавиле да других међусобних потраживања немају и да се предлагач ББ може уписати у јавне књиге без тражења сагласности предлагача АА. Ставом деветим, обавезан је предлагач ББ да сноси све трошкове поступка, као и порез на пренос апсолутних права. Ставом десетим је констатовано да ово поравнање има снагу извршне исправе. Након што је констатовано да су присутни учесници у поступку слушали гласно диктирање судије сачињеног поравнања у записник, да на исто немају примедбе, записник су потписали предлагачи ББ и АА, као и њихови пуномоћници адвокати Драгољуб Ђорђевић и Мирјана Поповић Радулашки. ВВ је дана 03.05.2012. године поднео тужбу Вишем суду у Београду против тужених ББ и АА, којом је тражио да се утврди да је ништав усмени уговор о зајму закључен између њега и туженог ББ дана 24.08.2008. године, као и да је ништав Уговор о хипотеци-кредиту који је закључен између тужених дана 24.04.2008. године. Пресудом Вишег суда у Београду П бр. 533/12 од 15.06.2015. године дозвољено је објективно преиначење тужбе (став први изреке), одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се утврди да је ништав усмени уговор о зајму закључен између тужиоца ВВ и туженог ББ, којим је тужени дана 24.08.2008. године дао на зајам тужиоцу износ од 40.000 евра са каматом од 5% на месечном нивоу са роком враћања зајма од годину дана (став други изреке), усвојен је тужбени захтев тужиоца и утврђен ништавим Уговор о хипотеци-кредиту закључен између ББ, као зајмодавца и АА, као зајмопримца дана 24.04.2008. године, оверен код Другог општинског суда у Београду под Ов број 10385/08 (став трећи изреке) и одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се поништи судско поравнање РЗ бр. 15 57/12 закључено дана 26.06.2012. године између туженог ББ и тужене АА (став четврти изреке). Пресудом Апелационог суда у Београду Гж бр. 7001/15 од 21.09.2016. године пресуда је укинута у ставу трећем и петом изреке, док је потврђена у ставу четвртном изреке. Пресудом Вишег суда у Београду П бр. 1862/16 од 21.06.2018. године дозвољено је објективно преиначење тужбе учињено поднеском од 29.03.2018. године и усвојен тужбени захтев, те је

утврђено да је ништав и да не производи правно дејство Уговор о хипотеци-кредиту закључен између туженог ББ, као зајмодавца и тужене АА, као зајмопримца дана 24.04.2008. године, оверен код Другог општинског суда у Београду под Ов број 10385/08 и то у делу износа зајма преко 3.280.000,00 динара, што у тренутку закључења Уговора о хипотеци-кредиту представља противвредност новчаног износа од 40.000 евра, односно члан 1 Уговора којим су уговорне стране констатовале да је дана 24.04.2008. године зајмодавац исплатио зајмопримцу износ од 8.200.000,00 динара, што је у тренутку закључења уговора о зајму представљало противвредност од 100.000 евра по продајном курсу НБЈ, те да се зајмопримац обавезао да износ зајма врати најкасније до 24.04.2009. године, као и члан 2 Уговора којим је констатовано да су се уговорне стране споразумеле да износ зајма из члана 1 овог Уговора зајмопримац врати зајмодавцу најкасније до 24.04.2009. године и то на следећи начин и у следећој динамици: прва рата до 24.05.2008. године у износу од 1.000 евра, друга рата до 24.06.2008. године у износу од 1.000 евра, трећа рата до 24.07.2008. године у износу од 1.000 евра, четврта рата до 24.08.2008. године у износу од 1.000 евра, пета рата до 24.09.2008. године у износу од 1.000 евра, шеста рата до 24.10.2008. године у износу од 1.000 евра, седма рата до 24.11.2008. године у износу од 1.000 евра, осма рата до 24.12.2008. године у износу од 1.000 евра, девета рата до 24.01.2009. године у износу од 1.000 евра, десета рата до 24.02.2009. године у износу од 1.000 евра, једанаеста рата до 24.03.2009. године у износу од 1.000 евра и дванаеста рата до 24.04.2009. године у износу од 89.000 евра, чиме ће износ зајма у потпуности бити враћен, с тим да се наведени износи имају исплатити у еврима или у динарима по званичном продајном курсу НБЈ на дан исплате и којим чланом су се уговорне стране сагласиле да се за сваку наведену исплату сачини посебна признаница између зајмодавца и зајмопримца која представља саставни део овог уговора. Наведена пресуда је потврђена пресудом Апелационог суда у Београду Гж бр. 2057/19 од 23.05.2019. године. Пресудом Врховног касационог суда Рев бр. 4219/19 од 16.09.2020. године одбијена је као неоснована ревизија туженог ББ. ВВ поднео је Првом основном јавном тужилаштву у Београду дана 30.09.2013. године оптужни предлог против овде туженог-противтужиоца ББ због сумње да је извршио кривично дело зеленаштво у покушају из члана 217 ст. 3 у вези става 1 КЗ у вези члана 30 КЗ. Пресудом Трећег основног суда у Београду К бр. 682/17 од 16.10.2018. године тужени-противтужилац је ослобођен оптужбе, која је потврђена пресудом Апелационог суда у Београду Кж1 бр. 23/19 од 28.02.2019. године.

Наведено чињенично стање утврђено је потпуно и поуздано и оно логично и несумњиво произилази из изведених доказа, које је првостепени суд правилно ценио, у складу са чланом 8 ЗПП.

Код овако утврђеног чињеничног стања, правилно је првостепени суд применио материјално право – одредбе члана 12, 51, 52, 66, 103, 105, 557, 558, 1089, 1090, 1092, 1093 и 1098 Закона о облигационим односима и члана 37 Закона о основама својинско-правних односа, када је утврдио ништавост судског поравнања закљученог пред Првим основним судом у Београду у предмету РЗ 1557/12 од 26.06.2012. године између тужиље-противтужене АА и туженог-противтужиоца ББ, те обавезао туженог-противтужиоца да тужиљи-противтуженој преда слободан од свих лица и ствари стан бр. 30, у ул. ... у ..., те да није основан захтев за исплату 100.000 евра на име враћања зајма по противтужби, а своју одлуку је образложио јасним и довољним разлозима, које као правилне прихвата у свему и овај суд као другостепени.

Неосновани су наводи жалбе туженог да је првостепени суд погрешно применио материјално право када је у целости утврдио ништавост судског поравнања јер је само делимично утврђена ништавост уговора о хипотеци-кредиту, те би поравнање могло да буде само делимично ништаво.

Наиме, законом о облигационим односима, чланом 103 ставом 1 прописано је да уговор који је противан принудним прописима, јавном поретку или добрим обичајима је ништав ако циљ повређеног правила не упућује на неку другу санкцију или закон у одређеном случају не прописује шта друго. Чланом 1089 ставом 1 прописано је да уговором о поравнању лица између којих постоји спор или неизвесност о неком правном односу, помоћу узајамних попуштања прекидају спор, односно уклањају неизвесност и одређују своја узајамна права и обавезе. Чланом 1090 ставом 1 прописано је да се попуштање може састојати, између осталог, у делимичном или потпуном признавању неког захтева друге стране или у одрицању од неког свог захтева; узимању на себе неке нове обавезе; у смањењу каматне стопе; у продужењу рока; у пристајању на делимичне отплате; у давању права на одустаницу. Чланом 1092 ставом 1 прописано је да предмет поравнања може бити свако право којим се може располагати. Чланом 1093 ставом 1 прописано је да за уговор о поравнању важе опште одредбе о двостраним уговорима, ако за њега није шта друго предвиђено. Чланом 1098 прописано је да одредбе поравнања чине целину, те ако је једна одредба ништава, цело поравнање је ништаво, изузев када се из самог поравнања види да се оно састоји из независних делова.

Из напред цитираних одредби Закона о облигационим односима следи да уговор о поравнању је именовани и двострано обавезни уговор материјалног права и да уговором о поравнању лица између којих постоји спор или неизвесност о неком правном односу, помоћу узајамних попуштања прекидају спор, односно уклањају неизвесност и одређују своја узајамна права и обавезе. Закључењем уговора о поравнању саме стране решавају постојећи спор и материјално-правни однос, без интервенције суда, а управо да би избегле ту интервенцију. За уговор о поравнању важе основна начела Закона о облигационим односима, као што су начело аутономије воље, начело равноправности страна, начело савесности и поштења, забрана стварања и искоришћавања монополског положаја, забрана проузроковања штете, дужност испуњења обавезе. Уговор о поравнању, као уговор материјалног права, може да буде захваћен разлозима апсолутне ништавости. Правило је да ваљаност поравнања зависи од ваљаности посла, који се поравнањем изнова уређује, а приликом закључења уговора о поравнању, странке не смеју да повредe забране које се тичу дозвољености предмета или каузе, уколико то учине, то је разлог апсолутне ништавости, зато што су повредиле границе аутономије воље, које су прописане чланом 10 Закона о облигационим односима. Кауза је битан услов за настанак пуноважног уговора и сваки уговор мора имати допуштен основ, а непостојање основа или недопуштен основ има за последицу ништавост правног посла сходно члану 52 Закона о облигационим односима.

Парничне странке су предметним судским поравнањем од 26.6.2012.године хтеле да реше спорни материјално-правни однос из уговора о хипотеци - кредиту који су оне закључиле 24.4.2008.године који у члану 1 и 2 садржи одредбе уговора о зајму

туженог, као зајмодавца и тужиле, као зајмопримца у износу од 8.200.000,00 динара што у тренутку закључења уговора о зајму представља противредност од 100.000,00 евра и динамику враћања зајма, на тај начин што би тужила признањем права својине туженом на предметном стану који је у њеном власништву у целости измирила свој дуг на име зајма од 100.000,00 евра. У тренутку закључења судског поравнања у целости је била на снази обавеза тужиле као дужника према туженом у износу од 100.000,00 евра јер је судским поравнањем констатовано је да овде тужила на име дуга – зајма у износу 100.000,00 евра признаје овде туженом право својине на предметном стану, те да је на основу поравнања тужени стекао право својине на стану, а да је признањем права својине на истом тужила измирила све обавезе из уговора о хипотеци-кредиту. Међутим, поводом тужбе ради утврђења ништавости уговора о хипотеци-кредиту брата тужиле утврђено је да уговор о зајму није закључен између овде странака, већ између брата тужиле, као зајмопримца и овде туженог, као зајмодавца у износу од 40.000,00 евра, те да уговор о хипотеци-кредиту није имао свој основ у зајму новчаног износа од 100.000,00 евра, већ у обезбеђењу новчаног потраживања брата тужиле према овде туженом по основу усменог уговора о зајму чији је предмет новчани износ од 40.000,00 евра. Наиме, иако је уговором о хипотеци назначен износ зајма од 8.200.000,00 динара односно износ од 100.000,00 евра као предмет уговора о зајму и уједно износ на који је установљена хипотека и дата заложна изјава стварна воља парничних странака није била закључење тог уговора и обезбеђење потраживања из тог уговора, већ да потраживање туженог према брату тужиле буде обезбеђено конституисањем хипотеке на њеном стану, због чега је правноснажном пресудом Вишег суда у Београду П 1862/16 од 21.6.2018.године утврђена делимична ништавост уговора о хипотеци-кредиту у погледу одредби члана 1 и 2 које садрже елементе уговора о зајму овде туженог-противтужиоца, као зајмодавца и тужиле-противтужене, као зајмопримца у износу од 100.000,00 евра. Самим тим како воља странака није била да закључе уговор о зајму, нити је између странака настао пуноважан уговор о зајму у износу од 100.000,00 евра, нити је тужени тужили предао било који новчани износ на име зајма, то је правилан закључак првостепеног суда да је судско поравнање због непостојања основа у смислу члана 52 у вези члана 103 Закона о облигационим односима ништаво јер се поравнањем тужила-противтужена обавезала да пренесе право својине на предметном стану за свој дуг од 100.000,00 евра, а тај дуг не постоји.

Имајући у виду наведено, те да одредбе поравнања чине целину, имајући у виду природу поравнања којим у ствари странке чине узајамна попуштања која су међусобно везана и условљена и која у збиру дају уговор о поравнању као нови начин уређења односа, те да се предметно поравнање не састоји из независних делова, то у смислу цитираног законског прописа из чл. 1098 Закона о облигационим односима, не постоји могућност да се утврди делимична ништавост због чега се не могу прихватити наводи жалбе туженог да није требало у целости утврдити ништавост поравнања.

Супротно жалбеним наводима, правилно првостепени суд закључује да обзиром на жалбене наводе да уговор о хипотеци – кредиту није ништав целости већ у делу, не значи да је предмето судско поравнање у делу ништаво, јер такав закључак нема упориште у материјално правним прописима, напред цитираним.

Супротно наводима жалбе туженог-противтужиоца правилна је и одлука првостепеног суда из става четвртог изреке којом је одбијен противтужбени захтев

туженог-противтужиоца којим је тражио да му тужила-противтужена на име враћања зајма исплати износ од 100.000 евра у динарској противвредности по продајном курсу НБС на дан исплате са каматом. Ово стога што тужила-противтужена није била у облигационоправном односу са туженим-противтужиоцем по основу уговора о зајму у износу од 100.000 евра, већ су у облигационоправном односу по основу усменог уговора о зајму у износу од 40.000 евра били тужени-противтужилац, као зајмодавац и Бранко Текић, као зајмопримац, ради чијег обезбеђења је тужила- противтужена, као власник хипотековане непокретности, закључила Уговор о хипотеци-кредиту са туженим-противтужиоцем, као хипотекарним повериоцем, којим се обавезала да у корист повериоца заснује хипотеку ради намирања обезбеђеног потраживања. Тужени-противтужилац је довољно обезбеђен овереном изјавом тужиле-противтужене којом дозвољава упис заложног права – извршне судске хипотеке првог реда и уписом истог у надлежни регистар непокретности, те с обзиром да ВВ као зајмопримац није исплатио дуг о доспелости, може према њему захтевати враћање зајма или да захтева наплату потраживања обезбеђеног хипотеком из вредности непокретности, што је тужила-противтужена као власник дужна да трпи.

Суд је ценио и друге наводе жалбе туженог - противтужиоца, али је нашао да су без утицаја на другачије пресуђење, па их није посебно образлагао.

Потврђена је и одлука о трошковима парничног поступка, јер је донета правилном применом одредаба члана 153 и 154 ЗПП, Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката и Таксене тарифе из Закона о судским таксама.

Са свега наведеног, а на основу одредбе члана 390 и 401 тачка 2 ЗПП, одлучено је као у изреци.

Председник већа – судија
Иван Негић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић